

ALICE
V ŘÍŠI DIVŮ

[a taky před zrcadlem]

SARAI WALKER

ALICE
V ŘÍŠI DIVŮ

[a taky před zrcadlem]

SARAI WALKER

2014

Copyright © 2014 by Sarai Walker
Translation © 2014 by Hana Pernicová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa, organizace i události jsou výplodem autorčiny imaginace a užity ryze k uměleckému zpracování.

Z anglického originálu DIETLAND
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-7498-032-9

*Tuto knihu věnuji svým rodičům za to,
že ve mne věřili,*

*a ženám z dávných i ne tak dávných časů,
kterým mnohdy nebylo dopřáno sluchu.*

Chvilku počkala, jestli se snad ještě víc nesecvrkne. Trochu trnula.
„A co jestli se nakonec rozplynu, jako když svíčka dohoří,“ řekla si
Alenka. „Jak asi budu potom vypadat, to bych ráda věděla.“

Lewis Carroll

Alenka v říši divů

(přel. Aloys a Hana Skoumalovi, SNDK, 1961)

DOLŮ KRÁLÍČÍ DÍROU

[•]

Na sklonku jara, koncem května, kdy vzduchem poletují nesčetná *možná* a *snad*, jsem si všimla, že mě sleduje nějaká dívka. Vplula mi do povědomí, jako když bezděčně zaostříte na dosud rozmazaný okraj zorného pole. Byla od pohledu exot, šourala se ve vysokých černých kanadách s nezavázanými tkaničkami, legíny jí hrály zářivými ovocnými barvami želatinových medvídků. Netušila jsem, proč se mi lepí na paty. Lidé na mě zírali v jednom kuse, ale u ní to bylo jiné. Nesledovala mě posměšně, ale se zájmem. Pozorovala mě a psala si poznámky do červeného spirálového notýsku.

Poprvé jsem ji pořádně vzala na vědomí v kavárně. Většinou jsem pracovala právě tam, sedávala jsem s laptopem u stolku docela vzadu a odpovídala na vzkazy náctiletých děvčat. *Milá Kitty, mám na prsou strie, pomoz mi, prosím.* Vzkazy nebraly konce a já obvykle trávila u stolku dlouhé hodiny, upíjela střídavě kávu a mátový čaj a chrlila rady, na které jsem neměla kvalifikaci. Už tři roky byla kavárna celý můj svět. Nevydržela bych pracovat doma, polapená

v pasti nekonečného monotónního *milá Kitty, milá Kitty, pomoz mi, prosím* bez sebemenší šance na rozptýlení.

Jednou odpoledne jsem vzhlédla od odpovědi, kterou jsem právě vytukávala, a zahlédla jsem tu dívku u stolku opodál. Neklidně poklepávala limetkově zelenou nohou o podlahu, na protější židli měla odloženou plátěnou tašku. Tvář jí rámovaly dlouhé tmavé vlasy. Uvědomila jsem si, že jsem ji už viděla. Ráno seděla na schodech mého domu. Vzpomněla jsem si, jak se po mně ohlédla. Setkaly jsme se očima a ten pohled – letmé ohlédnutí přes rameno, oči orámované tlustými černými linkami – se mi opakovaně vybavoval v příštích týdnech a měsících, kdy se její tvář objevovala v novinách a na televizní obrazovce.

Jakmile jsem ji v kavárně zaregistrovala, začala jsem ji vídat i jinde. Když jsem odcházela ze schůzky Hlídačů linie, opírala se na druhé straně ulice o strom. V supermarketu Key Food jsem ji zahlédla, jak si pročítá nutriční hodnoty na konzervě zelených fazolí. Proplétala jsem se přecpanými uličkami, těmi uzoučkými kaňony pestrobarevných krabic a plechovek, a ona se mě držela jako stín. Kdykoli jsem se po ní ohlédla, namátkou něco popadla (skořici, náplň do zapalovače) a hodila si to do košíku.

Byla jsem zvyklá, že na mě cizí lidé zírají, ale obvykle si mě jen znechuceně přeměřili pohledem, když jsem je na svých pochůzkách míjela. Neprohliželi si mě pozorně – na rozdíl od té dívky. Většinou jsem se snažila splynout s okolím, což nebylo snadné, ale s touhle dívkou v patách jsem si připadala, jako by ze mě někdo v posteli stáhl příkrývku a celou roztřesenou mě vystavil světu na odív jen v kalhotkách.

Když jsem šla jednou večer domů, vycítila jsem ji za sebou, a tak jsem se otočila a postavila se jí tváří v tvář. „Ty mě sleduješ?“

Vytáhla si z uší drobounké bílé mušličky sluchátek. „Promiňte, cože? Neslyšela jsem vás.“ Bylo to poprvé, kdy jsem ji slyšela promluvit. Čekala jsem tenký hlásek, ale překvapila mě sebevědomým tónem.

„Ty mě sleduješ?“ zeptala jsem se znova, už ne tak kurážně.

„Jestli vás *sleduju*?“ Dívka se zatvářila pobaveně. „Promiňte, ale nevím, o čem to mluvíte.“ Protáhla se kolem mě, kráčela po chodníku pryč a opatrně se vyhýbala kořenům stromů rašícím zpod betonu, aby o ně nezakopla.

Dívala jsem se za ní, jak odchází, a ještě jsem neviděla, kým ve skutečnosti je – poslem z jiného světa, který mě přišel probudit ze sna.

[•]

Když si vzpomenu na svůj někdejší život, na život *tenkrát*, shlížím na něj jako na dioráma uložené v krabičce – vidím tam celé sousedství a sebe jako postavičku v černém. Všechny moje běžné aktivity se vměstnaly do okolních pěti ulic: pendlovala jsem mezi svým bytem, kavárnou a Hlídači linie. Můj život se odehrával v uzoučkých mantinelech a mně to vyhovovalo. Vystačila jsem si s tím roky. Vnímala jsem sebe samu jako pouhý obrys, který čeká na vyplnění.

Člověku zvenčí, jako byla ta dívka, jsem mohla připadat smutná, ale nebyla jsem. Každý den jsem spolkla třicet miligramů antidepresiva Y-. Brala jsem Y- od posledního ročníku na vysoké. Tehdy jsem se užírala kvůli jednomu klukovi. V týdnech po vánočních prázdninách jsem se spirálovitě řítila do černých chmur a trávila celé dny v knihovně předstíráním, že jsem zabraná do studia. Knihovna sídlila v sedmém patře. Jednou jsem postávala u okna a představovala si, jak z něj vyskočím a přistanu dole ve sněhu, takže to nebude tolik bolet. Všimla si mě knihovnice – později jsem se dozvě-

děla, že jsem u toho okna brečela – a přivolala univerzitního doktora. Pak už to bez léků nešlo. Do Vermontu přiletěla moje matka. Společně s doktorem Willoughbym (starý pán s šedivými vlasy, kouřovými skly v brýlích a umělým předním zubem, který se barvou nehodil k ostatním) se rozhodli, že pro mě bude nejlepší chodit na psychoterapii a brát Y-. Prášky zahnały smutek a nahradily ho čímsi jiným, sice ne štěstím, ale tichounkým nevýrazným hukotem, slabou rádiovou frekvencí pocitů, která se nedá zesílit ani přitlumit.

Y- jsem dál užívala i poté, co jsem dostudovala, ukončila terapii a přestěhovala se do New Yorku. Bydlela jsem v druhém patře domu z hnědého pískovce ve Swann Street v Brooklynu. Můj byt byl dlouhá nudle táhnoucí se od průčelí až k zadní straně budovy, s naleštěnou parketovou podlahou a arkýřovým oknem shlížejícím na ulici. Takový byt v žádané lokalitě bych si normálně nemohla dovolit, ale patřil matčinu bratranci Jeremymu a ten mi snížil nájem. Byl by mě tam nechal bydlet i zadarmo, kdyby se do toho nevložila máma a nepřemluvila ho, že aspoň něco platit musím. Stejně to bylo jen pár šupů. Jeremy pracoval jako reportér pro *Wall Street Journal*. Když mu zemřela manželka, ze všeho nejvíc si přál vypadnout z New Yorku, a tak ho poslali nejdřív do Buenos Aires a pak do Káhiry. Ať jel, kam jel, vyhýbal se New Yorku velkým obloukem. A obzvlášť Brooklynu, čtvrti, která mu přinesla neštěstí. Byt měl dvě ložnice a jedna byla plná jeho věcí, ale nezdálo se, že se pro ně někdy vrátí.

Moc návštěv ke mně do Swann Street nechodilo. Jednou za rok přijížděla matka. Tu a tam se u mě zastavila kamarádka Carmen, ale většinou jsme se scházely v kavárně. Ve skutečném životě bych měla přátel víc, pořádala bych párty

a hosté by u mě přespávali, ale můj život zatím skutečný nebyl.

Den po konfrontaci s tou dívkou jsem se rozhlédla ulicí na obě strany, ale nikde jsem ji neviděla. S úlevou, že jsem se zbavila pronásledovatelky, jsem vyšla z domu. Měla jsem před sebou pracovní den v kavárně, ale nejdřív jsem potřebovala zaskočit na schůzku Hlídačů linie. Vzala jsem to oklikou, abych obešla partičku kluků, která se scházela na rohu a obvykle mě zahrnovala nejapnými poznámkami.

Schůzky Hlídačů linie se konaly v suterénu kostela na Druhé ulici. Kostelní budova z šedého kamene se vklínila mezi čistírnu a fitcentrum a honosila se vitrážovým oknem ve tvaru kopretiny. Vkráčela jsem dovnitř a po točitých schodech sestoupila do suterénu, kde mě u dveří pozdravila stejná žena jako vždycky. Držela v ruce psací podložku. „Ahoj, Blumo,“ řekla a pokynula mi, abych si stoupla na váhu. „Sto třicet osm kilo,“ ohlásila přitlumeně a já zaplesala radostí, že mám o kilo míň než před týdnem.

Na stolku u dveří jsem se zapsala do prezenční listiny a honem jsem si vzala každotýdenní recepty, abych se mohla vytratit, než setkání začne. Byla jsem členkou Hlídačů linie už roky a vysedávat na schůzkách jsem nepotřebovala; už teď bych uměla odrecitovat zásady programu třeba i na smrtelné posteli.

Na tahle ranní setkání docházely jenom ženy. Většinou byly trochu starší než já a chovaly na klíně mimina nebo batolata. Po těhotenství jim zůstala nadváha, ale tlusté nebyly. Když jsem je měla kolem sebe, připadala jsem si mnohem

tlustší a mnohem mladší než jindy. Skoro jako jedna z Kittyných puberťaček, i když mi už táhlo na třicet. V přítomnosti žen žijících dospělým životem, který bych podle všeho měla vést i já, jsem měla pocit, že jsem ustrnula v čase jako zvířátko plovoucí v piksle formaldehydu.

Vystoupala jsem zpátky po schodech a vynořila se z tmavého kostela na slunce. Tvrdé kartičky s vytištěnými recepty jsem si strčila do brašny s laptopem. Doma už jsem jich měla celou sbírku, přes tisícovku receptů Hlídačů linie roztríděných na svačiny, hlavní jídla, dezerty a tak dál. Kdykoli jsem podle některého uvařila, ohodnotila jsem si ho na zadní straně hvězdičkami. Nejlepší to dotáhly na pět.

Snažila jsem se chovat jako vzorný Hlídač linie, ale šlo mi to ztuhá. Každý den jsem zahájila správnou snídani a svačinou, ale občas mě popadl takový hlad, že se mi rozklepaly ruce a nedokázala jsem se soustředit. A tak jsem zhltnula něco nevhodného. Prostě jsem nevydržela hladovět. Hladovění je tak trochu jako umírání.

Vzhledem k neúspěchům s dietou jsem se chystala vyměnit Hlídače linie za chirurgickou léčbu obezity. Na operaci jsem měla jít v říjnu, za něco málo přes čtyři měsíce. Těšila jsem se, ale taky mě děsilo, že mi rozřezou a předělají vnitřní orgány, a měla jsem hrůzu z případných komplikací. Po operaci budu mít žaludek mrňavý jako vlašský ořech; až do konce života do sebe horko těžko nasoukám pár lžic jídla denně. To byla ta děsivá stránka věci. Jenže ta druhá, přímo zázračná, slibovala, že budu hubnout o pět až deset kilo měsíčně. Za rok bych mohla shodit přes devadesát kilo, ale tak daleko jsem zajít nechtěla. Ke štěstí by mi stačilo vážit necelých šedesát kilogramů. U Hlídačů linie bych se k té cílové

metě jakživa nedopracovala. Účastnila jsem se programu už celé roky, a přesto jsem přibírala čím dál víc.

Když jsem vyšla z šerého kostela a rozkoukala se ve slunci, čekala jsem, že uvidím tu dívku, jak se opodál opírá o strom. Ale nebyla tam. Přeběhla jsem ulici na protější chodník, abych nemusela projít kolem oken fitcentra, odkud by na mě pohrdavě civěli lidi na spinningových kolech.

Protože jsem dívku od rána nezahlédla, usoudila jsem, že se mi ji povedlo zastrašit. Jenomže když jsem dorazila do kávrny, už tam byla. Místo aby se mi lepila na paty, začala mě předbíhat. Skoro by mohla tvrdit, že se na ni lepím já.

Když jsem mýjela její stolek, ožužlávala konec propisovačky a předstírala bůhvíjak není zabraná do myšlenek. Ignorovala jsem ji a rozložila si laptop na svém obvyklém místě. Soustředit se na práci s tou holkou za zády sice bude fuška, ale přihlásila jsem se na svůj e-mailový účet, stáhla si nové vzkazy a otevřela první:

Od: LuLu6

Komu: Sedmikráska

Předmět: nevlastní brácha

Milá Kitty,

je mi 14 a půl. Doufám že mi pomůžeš. Máma si loni vzala toho chlapa Larryho. Můj opravdickej táta je mrtvej. Larry má dva syny co sou mý nevlastní bráchové. Menujou se

Evan a Troy. Děsně se bojím a nevím co dělat. Mockrát se v noci probudím a Troy je u mě v pokoji a kouká na mě jak spím. Když vidí že sem se probudila vypadne pryč. Je mu 19. Možná na mě taky šahá ale nevím. Jednou vlezl do koupelny když sem se nahá sprchovala a viděl mě. Prej se mu líběj moje kozy. Řekla jsem to mámě a ta povídala že si schválně vymejšlím jen aby se rozvedla s Larrym (protože ho nenávidím). Co mám dělat?

Moc tě pozdravuju,
LuAnne z Ohia

Jelikož LuAnne byla ten den moje první tazatelka, nebyla jsem ještě v nejlepší formě. Zírala jsem z okna, abych unikla úzkosti, kterou ve mně vyvolával poblikávající kurzor, a v duchu jsem skládala odpověď. *Milá LuAnne, moc mě mrzí, že ti matka nevěří. Nezaslouží si tu čest nazývat se matkou.* Matky Kittyiných čtenářek často dávaly přednost mužům před dcerami; šance na milostný vztah převážila nad potřebou chránit vlastní dítě. Měla jsem sto chutí vyžádat si od LuAnne telefonní číslo, zavolat její matce a vynadat jí, že je hrozná ženská. *Jsem ráda, že ses na mě obrátila, LuAnne. Okamžitě zajdi za školní poradkyní. Určitě ti dokáže s tvým problémem pomoci.* Ne, to by nešlo. LuAnne si nezaslouží, abychom si ji přehazovaly jako štafetový kolík.

Periferním viděním jsem registrovala tu podivnou holku jako droboučkého broučka v zorném poli. Položila jsem ruce na klávesnici a začala převádět Kittyin hlas do písmenek:

Od: **Sedmikráska**

Komu: LuLu6

Předmět: Re: nevlastní brácha

Milá LuAnne,

jsem *moc* rozhořčená, že ti matka nevěří. Já ti věřím! Na tvém místě bych se na noc zamykala. Jestli tvoje dveře nemají zámek, přistrč k nim židli nebo nějaký kus nábytku. Nahoru naskládej knížky nebo něco těžkého. Jestli se Troy přesto dostane do tvého pokoje, hned jak ho uvidíš, zaječ z plných plic. Neškodilo by nechávat si po ruce baseballovou pálku nebo nějakou podobnou zbraň. Máš mobil? Jestli ano, volej v téhle nouzové situaci tísňovou linku 911.

A chci, abys udělala ještě jedno: Řekni o tom, co se u vás doma děje, nějakému dospělému, kterému důvěřuješ (mámě tvou nejlepší kamarádky nebo oblíbené učitelce). Určitě ti pomůže. Pokud nikoho takového nenajdeš, budeš muset jít na policii. Víš, kde je u vás ve městě policejní stanice? Měla bys tam zajít a vysvětlit jim svůj problém. Požádej, aby sis mohla promluvit s policistkou.

Jsem ráda, že ses na mě obrátila, LuAnne. Přes e-mail ti držím palce a přeji všechno nejlepší.

Moc tě zdravím.

Tvoje Kitty

Překontrolovala jsem svou odpověď a odeslala ji. Budu se snažit už na LuAnne nemyslet, nemyslet na dveře její ložnice zabarikádované židlí a na jejího nevlastního bratra, jak k ní zaleze pod peřinu a odsoudí ji k doživotní terapii, ne-li něčemu horšímu. Potřebovala jsem ji vytěsnit z hlavy a na to je internet ideální – lidé se dají smazat, zablokovat. Odpovídala jsem každé dívce jen jednou. Pokud se ozvaly znovu, obvykle jsem je ignorovala; při obrovském kvantu vzkazů, které mi dnes a denně chodily, jsem neměla čas dělat jim dopisovací kamarádku. Abych svou práci přežila, nezbylo mi než si vypěstovat otrlost lékaře pohotovostní služby.

A jede se dál.

V doručené poště se nashromáždily stovky vzkazů. Než se pustím do dalšího, chtěla jsem si objednat oběd, obvyklý nízkotučný hummus s růžičkovou kapustou na ovesném chlebu (300), jenže u pultu si ta holka zrovna kupovala koktejl. Carmen ji obsloužila, aniž tušila, že my dvě jsme propojené neviditelným řetězem – kam jdu já, tam jde ona.

Carmenina kavárna se svou tyrkysovou výmalbou a ja-deitově zeleným nádobím v retro stylu působila jako kuchyň z padesátých let. Přední stěna byla celá prosklená a nabízela vyhlídku na pohyblivé panoptikum postaviček a aut venku na ulici. Carmen čas od času potřebovala výpomoc, a tak jsem místo ní obsluhovala za pultem nebo pekla. Přicházela jsem hned za svítání, abych nadělala do zásoby košíčky a banánový chlebiček. Navzdory sladkému pokusu jsem pekla hrozně ráda, ale nedopřávala jsem si tu radost moc často.

S Carmen jsme se seznámily na vysoké. Tenkrát jsme se prostě jen znaly, ale v New Yorku jsme se sblížily. Nechávala

mě, abych její kavárnu používala jako kancelář. Považovala jsem ji za kamarádku, protože jsme se stýkaly i mimo kavárnu, telefonovaly jsme si a občas jsme si spolu někam vyrazily. Ale od té doby, co otěhotněla, jsem se neubránila pocitu, že se náš vztah mění.

Dívka si odnesla koktejl zpátky ke stolku a posadila se. Zápisník ležel zavřený před ní, nic si nepoznamenávala. Místo toho kroutila stříbrnými prstýnky, které nosila na všech prstech, střídala je jeden po druhém a tvářila se unuděně. Nebavila jsem ji.

Špehuje mě, nebo ne? Když jsem ji oslovila, zdála se upřímně překvapená. Nenapadal mě jediný důvod, proč by mě měla sledovat, tedy pokud ji na mě nenasadila Kitty, aby se ujistila, že neflinkám práci. Nevypadala na někoho, kdo pracuje pro Kitty – ale to já koneckonců taky ne.

Od: AshliMcB

Komu: Sedmikráska

Předmět: problémy

Milá Kitty,

asi to bude znít praštěně, ale ráda se řežu žiletkou do prsou. Začala jsem s tím před měsícem, vlastně ani nevím proč. Ráda si objíždím bradavky a dívám se, jak krev prosakuje podprsenkou. Je to trapné a nemám komu se s tím svěřit. Nenávidím svoje prsa, takže je mi fuk, jestli na nich zůstanou jizvy. Jsou mrňavá a každé je jiné. Prohlédla jsem si pornostránky a je mi jasné, že nevypadám normálně, ale měla bych s tím řezáním přestat, jinak vykrvácím nebo

chytnu infekci. Prosím tě, pomoz. Já přestat nedokážu. Vím, že je to úchylné, ale stejně to dělám, protože je mi to příjemné. Bolí to, ale je to taky příjemné.

Tvoje kamarádka Ashli (17 let)

Sebepoškozovatelka. Mrazilo mě při pomyšlení, že se ty chuděry uchylují s prosbami o pomoc k redaktorkám časopisů, ale kdyby to nedělaly, byla bych bez práce. Prohledala jsem svoje soubory, překopírovala standardní odpověď ohledně řezání a připojila hrstku osobně laděných vylepšení.

Od: Sedmikráska

Komu: AshliMcB

Předmět: Re: problémy

Milá Ashli,

moc mě trápí, že se řežeš. Dělá to hodně dívek, tak si nepřipadej vyšinutá, ale jako tvoje kamarádka tě prosím, abys s tím okamžitě přestala. Z právního hlediska nemám dostatečnou kvalifikaci, abych ti v téhle záležitosti radila, ale na konci mého e-mailu je webová adresa, na které najdeš spoustu informací a kontaktů, kde vyhledat profesionální pomoc v místě tvého bydliště.

V dalším odstavci se zaměřím na prsa a porno. Prošla jsem si soubory ve složce Moje dokumenty/Kitty/Prsa/Porno.

Hodně z nás má nestejná prsa, nejsi sama. Prosím nezapomínej, že ženy v pornu nejsou normální. Normální jsi ty!

Aby se jí ulevilo, měla bych dodat, že svoje vlastní prsa se schlíple svěšenými bradavkami si netroufnu ukázat nikomu. Vadilo mi to i u doktora, ačkoli vleže na vyšetřovacím stole se to dalo jakžtakž snést; teprve když jsem vstala, předvedla se moje prsa v celé své ohyzdnosti. Ashli to ale neřeknu, jelikož předstírám, že jsem Kitty, jejíž perfektně symetrická ňadra nepochybně stojí v dokonalém pozoru.

Většinu odpoledne jsem odpovídala na vzkazy spadající do předvídatelných kategorií (diety, kluci, žiletky a různé způsoby jejich použití). Vyřídila jsem sérii stížností kanadských čtenářek časopisu. (*Milá Tanio, hlavně klid: za mojí zmínkou o Quebecu jakožto státu se neskrýval žádný vedlejší úmysl.*) Vyskytlo se i několik náročnějších dotazů (*Milá Kitty, snila jsi někdy o tom, že tě někdo znásilní?*), ale nic, s čím bych se nevypořádala. Stejnou rychlostí, jakou jsem odpovídala na dopis za dopisem, se na mě valily další, takže o pocitu uspokojení jsem si mohla nechat leda tak zdát. Zatímco dívenkám v dálné cizině sešněrovávají genitálie jako krocany na Díkůvzdání, Kittyina děvčata sužovaly jiné akutní problémy. (*Jestli mi Matt nezavolá, tak UMŘU.*) Dotazy týkající se kluků mi od ruky nešly.

Prosby nebraly konce. Hrnuły se z vnitrozemí, od severu i jihu, východu i západu. Vypadalo to, že se v Americe nenajde kouska země, která by nebyla prosáklá slzami zástupů puberťáček. Když jsem dopsala e-mail vysvětlující rozdíl

mezi vulvou a vagínou (*Vagína je průchod, kudy odchází menstruační krev. Abych odpověděla na tvoji otázku: ne, vagínu si nemůžeš holit. Nejsou v ní chlupy!*) a vzhlédla jsem, všimla jsem si, že ta divná holka je pryč. Ulevilo se mi. Otevřela jsem další vzkaz, prostě vši naděje, že se dočkám něčeho zajímavého nebo čehokoli, co by mi vrátilo víru v dívčí část lidstva. (*Každý večer jdu po jídle na záchod a zvracím.*) Než jsem propadla totálnímu zoufalství, k čemuž obvykle docházelo kolem třetí odpoledne, překvapila mě Carmen šálkem kávy (BEZ OMEZENÍ) a sušenkou z ovesných vloček (195).

Měla na sobě těhotenský top pastelového odstínu, ve kterém její ohromné břicho vypadalo jako velikonoční vajíčko. Posadila se naproti mně, mohutně si odfoukla a prohrábla si nakrátko ostříhané černé vlasy. „Pracuj dál a něco mi přečti.“ E-maily Kittyiných děvčat vládly stejnou neodolitelnou přitažlivostí jako autohavárie.

Sklopila jsem oči k monitoru. „Milá Kitty, je vždycky špatné provozovat sex s tátou?“

„To sis vymyslela! Proboha.“ Nebyla si jistá, jestli si z ní dělám legraci, nebo ne, a pátravě si mě prohlížela. Když jsem se rozesmála, zasmála se taky a já jsem si připadala provinile jako terapeutka, která si utahuje z pacienta. Carmen si pohladila břicho. „Odjakživa jsme chtěli holčičku, ale teď nevím. Lekáš mě. Z holek jde strach.“

„Navenek ne,“ opáčila jsem. „Jen když se zavrtáš hodně hluboko pod povrch.“

„Tím hůř.“

Když už jsem si získala Carmeninu pozornost, rozhodla jsem se, že se jí zeptám na tu podivínku. Zatím jsem o ní

mlčela, abych Carmen nepřipadala paranoidní. „Vidělas tu holku támhle?“ ukázala jsem na prázdnou židli.

„Tu s těma podmalovanými očima? Poslední dobou sem chodí často. Proč, otravovala tě?“

„Je trochu praštěná, nezdá se ti?“

Carmen pokrčila rameny. „Ani ne. Víš, co sem chodí za lidi.“ Chvilku mlčela a já doufala, že doluje z paměti něco důležitého. Místo toho se zeptala, jestli za ni vezmu příští týden směnu, že musí k doktorovi. Zaváhala jsem. Zrovna jsem procházela obdobím, kdy jsem se snažila vzorně dodržovat dietu. Sedět u mého obvyklého stolku nevadilo, pokud jsem odblokovala okolní lákadla a vůně a jen usrkávala kávu nebo čaj. Stát za pultem by bylo něco docela jiného.

„Jasně,“ přikývla jsem nakonec. Občas bývala Carmen jediná, s kým jsem za celý den promluvila; klábosily jsme jen tak o ničem, ale vytrhovalo mě to ze špatné nálady. Byla jsem jí zavázaná.

Carmen se vrátila k práci a já si jakožto momentální vzorňačka uždibla jen nepatrný kousíček sušenky. Všimly si toho dvě puberťačky u vedlejšího stolku a uculily se. Odložila jsem sušenku a rozhodla se zrychlit pracovní tempo, abych mohla co nejdřív vypadnout. Nejlepší bylo vrhnout se do vody po hlavě, rázně si nahmatávat cestu temnotou, nechat se unášet proudem a nenechat na sobě nic ulpět.

Proč sou všechny modelky ve vašem časáku takový tyčky ty maj ale kliku já budu furt jen prdelatá tlustoška jak se mi poškleboval po škole ale stejně ho miluju i když vím že je to blbina páč je na mě hnusnej a s mojí kámoškou se chcem zbavit těch slizkejch červenejch beďarů na rukou pomůžeš

mi prosím mám v plavkách děsně tlustý nohy tak co myslíš mám odejít z plaveckýho družstva nebo co mám dělat když si se mnou žádněj kluk nechce jít zatrsat teda můj bráchanec mě zval ale to by asi byl incest že jo anebo se možná náákej m klukům nelíběj zrzavý chlupy na kundě když jsem si vzala červený triko učitel dějáku mi řek že bradavky nejsou sexy je totální úchyl a teď trnu hrůzou že o prázdninách ztloustnu co mám dělat když nemám na plastiku nosu vím tutově že s toudle skobou mě nikdy žádněj kluk nebude mít rád prej jak můžeš v noci klidně spát ty blbá píčo shniješ v pekle seš kurva proč se do mě sakra tak naváží dyť já žádná kurva nejsem a taky mi hlava nebere proč mi máma zakazuje tampóny řekla jsem jí přece že když je budu používat zustanu panna prosím tě pošli jí mejl já a můj kluk jsme měli sex protože mě donutil ale pak se mi za to omluvil tak se ptám jesli to nejni jako znásilnění i když ho furt miluju a fakt nechápu proč dycky když si vezmu červenou rtěnku mám vod ní upatlaný přední zuby.

A ještě jeden vzkaz, od muže ve vězení: *Rád masturbuju a přitom koukám na tvoje obrázky. Neposlala bys mi svoje kalhotky?*

Ten jsem rovnou smazala.

Doma na mě čekal měkký hnědý balíček. Posadila jsem se na postel, ani jsem se nevymotala z popruhů od kabelky a brašny s laptopem, a rozbalila ho. Zevnitř vykoukly popelínové košilové šaty ke kolenům, bílé s vínovým lemem. Byly ještě hezčí než na fotce v katalogu.

V rohu ložnice stálo vysoké zrcadlo v mosazném rámu.

Nechávala jsem ho přehozené bílým prostěradlem. Teď jsem prostěradlo stáhla, přidržela si šaty před sebou a představovala si, jak mi budou slušet, až se do nich vejdu. Když jsem se dost pokochala, pověsila jsem je do šatníku k ostatním příliš malým kouskům.

Moje oblečení na každodenní nošení se tísnilo v prádelníku nebo se povalovalo na podlaze. Bylo beztvaré, s kilometry všitých gum, ani moderní, ani nemoderní – s módou nemělo vůbec nic společného. Chodila jsem zásadně v černém a jen málokdy jsem ustoupila od nenápadných sukní ke kotníkům a bavlněných topů s dlouhými rukávy. Nosila jsem je dokonce i v létě. Také vlasy jsem měla téměř černé. Celé roky jsem si je nechávala stříhat na mikádo, s rovnou ofinou. Ten účes se mi líbil, i když s ním moje hlava připomínala balón, který se dá z bachratého těla odšroubovat jako víčko z flakónu voňavky.

V šatníku nic černého neviselo, všechno bylo světlé a barevné. Už řadu měsíců jsem nakupovala oblečení, které budu nosit po operaci. Dvakrát třikrát týdně mi chodily balíčky – levandulové a pomerančové halenky, pouzdrové sukně, šaty a bohatá kolekce pásků. (Jakživa jsem na sobě pásek neměla.) Nakupovala jsem jediné po internetu. Když do normálního obchodu s oděvy vpochoduje někdo mých proporcí, všichni na něj zírají. Udělala jsem to jen jednou, když jsem za výkladem zahlédla šaty, kterým jsem prostě neodolala. Nakráčela jsem dovnitř, zaplatila a požádala o dárkové balení, aby to vypadalo, že jsou pro někoho jiného.

O tom oblečení nevěděla živá duše, dokonce ani Carmen a moje matka. Carmen nevěděla ani o operaci, zato matka ano a vůbec se jí to nelíbilo. Bála se možných následků. Zá-

sobovala mě články, které líčily nebezpečnost té procedury a tragické příběhy osiřelých dětí, jejichž matky na ni doplately. „Já přece děti nemám,“ namítala jsem do telefonu, abych jí sebrala vítr z plachet.

„To je fuk,“ prohlásila. „Já jsem vosk?“

O tebe nejde, dralo se mi na jazyk a víckrát už jsem debatu o zákroku nepřipustila.

Přerovnála jsem šaty na ramínkách, uhladila je a zavřela skříň. Bylo mi jasné, že nakupovat věci, které si nemůžu vyzkoušet, je nesmysl. Až přijde jejich čas, třeba mi vůbec nebudou slušet. Ale stejně jsem je kupovala. Potřebovala jsem občas otevřít šatník a dívat se na ně s vědomím, že tentokrát to nedopadne jako jindy. Tentokrát je změna stoprocentně zaručena. Moje pravé já, žena, kterou se mám stát, je na dosah. Polapila jsem ji jako rybu na háček. A pilně navímám. Tentokrát mi neupláchně.

Carmen zavolala, jestli si nechci s ní a její kamarádkou zajít do pizzerie. Já ale během diety nerada jedla v restauracích, a tak jsem odmítla. Podle jednoho z nových receptů Hlídačů linie jsem si ukuchtila lasagne, do kterých se dávají celozrnné těstoviny, nízkotučný sýr a místo hovězího mleté drůbeží. Při vaření voněly jako pravé lasagne, ale chutnaly jinak. Přidělila jsem receptu tři hvězdičky. Snědla jsem malou porci (230) se salátem (150). Zbytek jsem nakrájela na čtverečky a uklidila do mrazáku. Ruce se mi sice hladý trochu tráslý, ale budu hodná holka a nášup si odepřu.

Před spaním jsem se převlékla do noční košile, vyčistila si zuby a vytřepala si z lahvičky do dlaně růžovou pilulku, den-

ní dávku Y-. Byl to můj každovečerní rituál místo modlení. Zapila jsem prášek sklenicí vody a došla k oknu na hlavní ulici. Když jsem zatahovala závěs, podívala jsem se, jestli nevidím tu holku dřepět na schodech a poslouchat muziku, ale nebyla tam.

Skoro celý sváteční víkend, ten neoficiální začátek léta, jsem proseděla doma, odskočila jsem si jen do knihovny a do kina. Po dívce nebylo nikde ani památky. V úterý ráno jsem zamířila do kavárny, a když jsem zahrnula za roh na Sedmou Avenue, nedívala jsem se pořádně, kam jdu, a do někoho jsem vrazila – nebo spíš dotyčná vrazila do mě. „Promiňte,“ vyhrkly jsme obě naráz a já ke svému úžasu spatřila, že přede mnou stojí právě ona – ta holka s halloweenskýma očima, v třešňově červených legínách.

„To jsi ty,“ vypadlo ze mě. Srdce se mi zatřepotalo jako můra narážející do stínítka lampy.

Dívka se usmála, popřála mi dobré jitro a přidržela mi otevřené dveře kavárny a já za ní vešla dovnitř. „Ahoj, Blumičko!“ hnala se ke mně Carmen a mávala mi oběma rukama. Jak se tak blížila s mohutným břichem trčícím zpod žlutých a růžových puntíků, vzpomněla jsem si, že za ni mám zaskočit, protože jde na kontrolu k doktorovi. „Nebudu pryč dlouho,“ ujistila mě a odchvátala.

Dívka šla přede mnou a já ji sledovala, jak si sedá k mému stolku. Podráždilo mě to, ale nedala jsem na sobě nic znát a šla se postavit za pult, abych tam vypomohla, než se Carmen vrátí. Odložila jsem si brašnu s laptopem a cítila, jak ze mě rázem spadla tíže všeho toho nekonečného volání o pomoc. V kuchyni mě obklopovala mouka, máslo a vajíčka, samo zhmotnění života; nikde v dohledu ani řádka textu. Lokla jsem si vzduchu provoněného cukrem a vychutnala si ho. V žaludku mi zaškrundalo hlady. Müsli tyčinka doporučená Hlídači linie (90), ta hromada pilin slepených bůhvím, mi moc výživy nedodala.

Už jsem v kavárně nějakou dobu nezaskakovala, ale brzo jsem se rozpomněla, jak to chodí. Nalévala jsem čaj a krájela mrkvový koláč. Rovnala jsem do růžové kartonové krabice nazdobené dortíky, a když se nikdo nedíval, olizovala jsem si z prstů polevu a barevné sypání. Byla to úleva, zabrat se do práce, v níž nefiguruje úzkost a dá se povídat s trojrozměrnými lidmi, kteří po mně chtějí tak prosté věci jako kafe a kus koláče a nedožadují se, abych jim vykurýrovala celulitidu nebo analyzovala chování nějakého emočně nezralého kluka.

Při práci jsem pokukovala po té holce. Seděla u mého stolku, před sebou třpytivou taštičku s kosmetikou. Vylovila z ní stříbrnou pudřenku a rtěnku. Přes skleněný poklop stojanu s koláči jsem ji trošku rozmazaně viděla, jak si maluje rty, pomlaskává jimi o sebe a kontroluje si pusku v zrcátku.

Z pozorování mě vytrhla objednávka. Otočila jsem se ke kávovaru a začala se zaobírat třemi minišálky na espresso. Když jsem se obrátila zpátky k pultu, ta holka stála ve frontě hned za ženou, která si objednala espressa. Budu ji muset ob-

sloužit, protože moje kolegyně odběhla do kuchyně. Budeme spolu muset mluvit.

Dostala se na řadu a popošla. Stanuly jsme tváří v tvář. „Podejte mi ruku,“ vybídla mě. Překvapeně jsem uposlechla. Sundala víčko z konturovací tužky na rty a otočila si moji ruku dlaní k sobě. Začala na ni něco psát. Neviděla jsem co, ale tužka mě šimrala na kůži.

Hned jak skončila, stáhla jsem ruku zpátky. „ŘÍŠE DIET,“ přečetla jsem nahlas.

„ŘÍŠE DIET,“ zopakovala dívka.

Zírala jsem na písmena na své dlani. Chce mi naznačit, že mám držet dietu? Všechno to tajemno, a nakonec se z něj vyklube tohle – prostě mě chce zesměšnit.

Když se ode mě nedočkala komentáře, protože jsem se překvapením nezmohla na slovo, rychle si posbírala svoje saky paky a vypadla z kavárny. Teprve pak se objevila moje kolegyně. Otrhla jsem si dlaň zástěrou, omluvila jsem se a utekla do kuchyně. Strčila jsem ruku pod kohoutek se studenou vodou a snažila se písmena smýt. Dno bělostného dřezu se zbarvilo dorůžova.

Když jsem se vrátila z kuchyně, všimla jsem si, že ta holka nechala konturovací tužku na stolku. Došla jsem pro ni. Byla od Chanelu a odstín se jmenoval „Báječná bluma“.

[•]

Po setkání s dívkou mě čekala návštěva u Kitty. Probíhala jednou měsíčně, stejně jako moje perioda, a vítala jsem ji s podobným nadšením.

Během cesty metrem z Brooklynu na Manhattan jsem si konečkem prstu obkreslovala na dlani slova ŘÍŠE DIET. Co to má znamenat? Připadalo mi to jako výsměch, ale ta dívka nepůsobila zlomyslně ani bezcitně. Jistě jsem věděla jen to, že je divná. Jestli mě bude dál otravovat, nezbude mi než jít na policii, i když mi bylo jasné, že ve městě plném vrahů a teroristů se policajti zrovna nepřetrhnou kvůli mladé holce v barevných legínách, která se mi lepí na paty.

Vystoupila jsem z metra na Times Square. Nad schody jsem se zastavila, abych nabrala dech. Připnula jsem si zaměstnaneckou jmenovku a vnořila se do mrakodrapu Austen Tower, připomínajícího blyštivý stříbřitý kmen. Impérium Austen Media vydávalo knihy a časopisy, provozovalo řadu webových stránek a dva televizní kanály pro ženy zaměřené na životní styl. Kdyby do Austen Tower narazil boeing 747

a budova se zhroutila, Američané by naráz přišli o spoustu zábavy.

Než jsem nastoupila do práce u Kitty, dělala jsem pro Austena v jednom malém, nijak zvlášť prestižním nakladatelství sídlícím v nudné budově o dvacet bloků jižněji. Vydávalo románky o mladých zaměstnaných ženách prahnoucích po lásce. Obálky hýřily jarními tóny jako zdi dětského pokojíčku. Ty knihy byly přeslazené, že by se z toho zkazily zuby, ale já neměla s obsahem nic společného. Obstarávala jsem produkci, zajišťovala rukopisy, jednala s redaktory, vypořádávala s marketingem. Po dokončení univerzity jsem snila o tom, že budu psát časopisecké eseje a reportáže, ale nedářiło se mi takovou práci sehnat, tak jsem se spokojila s nakladatelstvím. Milovala jsem práci se slovy a nabízela se mi šance pracovat s nimi od rána do večera, i když to byla slova někoho jiného. Připadalo mi to jako dobrý začátek. Noha ve dveřích slovozpracujícího průmyslu.

Moje kolegyně byly ženy středního věku, které si k sukním a silonkám brávaly tenisky. V jejich světě obědů z krambůlky a obíhání výprodejů mi bylo dobře, a tak jsem se už ani nesnažila najít si vysněnou práci, kde bych mohla psát. Po více než čtyřech letech si mě moje šéfka jednoho dne zavolala do kanceláře a oznámila mi špatnou zprávu. Balíme krám.

„Mrzí mě, že jsem o tom nesměla mluvit dřív, ale určitě se ti to už doneslo.“ Na stole měla vázu hortenzií, modrých bambulí v zahnědlé vodě, ze kterých jí na diář opadávaly scvrklé okvětní plátky.

„Abych pravdu řekla, tak nedoneslo,“ ucedila jsem.

„Nejsme sami. Dělají velký úklid. Týká se celého baráku.“ Pojem celý barák zahrnoval klub Knihy měsíce a dva

bezvýznamné časopisy, jeden o kočkách, druhý pro sběratele panenek. Dlouhé roky si nás nikdo nevšímal; pro Austenovu říši jsme byli odpad uklizený do přístavku na Čtyřiačtyřicáté. Teď Stanley Austen konečně shlédl z výšin stříbrné věže na ten zastrčený koutek svého království a všiml si nás. Načež jsme byli vyhoštěni.

Když nakladatelství skončilo, ocitla jsem se bez práce, až na příležitostné záaskoky u Carmen. Pak mi ale zavolala jistá Helen Rosenblattová z Austenova personálního oddělení a dohodla si se mnou schůzku. Podle jejích instrukcí jsem se dostavila do Austen Tower a vyjela výtahem do sedmadvacátého patra. Helen byla žena středních let s rozčepýřeným účesem a úlisným úsměvem. Kráčela jsem za ní do její kanceláře a sledovala, jak se jí pod plátěnou sukní vlní pŕlky.

Sdělila mi, že jí o mně moje bývalá šéfová řekla první poslední. „Přátelíme se spolu,“ vysvětlila. Přemítala jsem, co se o mně asi doslechla. Chtěla si se mnou popovídat o *Sedmikrásce*, časopise pro náctileté dívky. Četla jsem ho, když jsem chodila na střední školu. Dokonce i moje matka a její kamarádky ho v tom věku čítávaly. Vycházel od padesátých let a stal se takovou ikonou americké kultury, že jeho raná vydání vystavovali v muzeu Smithsonova institutu hned vedle magazínů *Sedmnáct* a *Mademoiselle*. Říkala jsem si, že ta stará čísla se asi hodně liší od nejnovějšího, které měla Helen na stole a na jehož obálce stálo *První milování strach už nenahání*.

Helen mi objasnila, že novou šéfredaktorkou *Sedmikrásky* se stala Kitty Montgomeryová. Ostatní Austenovy magazíny pro mládež už přestaly vycházet, a tak štafetu četby pro náctiletou populaci nesla Kitty jako jediná.

„Kitty je terno,“ prohlásila Helen. „Pan Austen je z ní tak nadšený, že ji dvakrát pozval k sobě do Vineyardu.“ Vysvětlovala mi, že Kitty přeochoťně sdílí fotografie a tklivé historky z let svého dospívání, kdy byla nanicovatá hubeňourka s plochým hrudníkem a žila na předměstích v New Jersey. Pak zazvonil telefon, a než ho Helen vyřídila, já jsem si přečetla pár Kittyiných sloupků a dozvěděla se z nich, jak ji ostatní holky mlátily a kluci ji ve škole zavírali do skříněk. Její bedný život dovršila matka tím, že jí zakazovala šminky a zatrhla jí přístup k holicím strojkům. Jako protiklad k té ubožačce se na konci každého sloupku skvěla fotka Kitty jako nádherné dospělé ženy, která zázračně vyrostla z adolescentního ošklivého káčátka v nádhernou bílou labuť. Na fotografiích ze současnosti se opírala o roh pracovního stolu v Austen Tower a za ní se táhly do dále pláň New Jersey, území jejích dávných trýznitelů, nyní tak malých a bezvýznamných.

„Kitty je tak oblíbená, že se topí v dopisech čtenářek,“ vysvětlovala Helen. „Inspiruje je její proměna. Prahnou po jejích radách a píšou jí přes sekci *Milá Kitty* na webu. Těch dopisů je hotová záplava.“ Čekala jsem, kdy mi Helen objasní, jak to souvisí se mnou. Bylo jasné, že ve vzduchu visí pracovní nabídka, ale předpokládala jsem, že půjde o místo poskoka někde v oddělení předplatného.

„Právní oddělení doporučuje, abychom rozesílali standardizované odpovědi, jenže Kitty o tom nechce ani slyšet. Vzhledem k její oblibě jsme se jí rozhodli vyjít vstříc a přijmout někoho, kdo převezme péči o individuální kontakty s jejími *děvenkami*, jak jim Kitty říká. A bude jim radit, jako by jim radila starší sestra, povzbuzovat je a tak.“ Helen na mě pohlédla a odmlčela se. „Myslím, že byste se na to bezvadně

hodila. Už jsem Kitty poslala nahoru pár kandidátek, ale nikdy to neklaplo. Ale vy,“ Helen si nasadila brýle a zamžourala na mě, „vy jste jiná.“

Došlo mi, co o mně bývalá šéfová navykládala.

„Chcete někoho, kdo bude předstírat, že je Kitty, a odpovídat čtenářkám místo ní?“

„Za *předstírání* bych to neoznačila. Budete tím.“ Helen si založila ruce na hrudi, kterou netvořila dvě samostatná prsa, ale ohromný jednolitý nárazník. „Jste starší než ostatní uchazečky, o kterých jsme uvažovali, a lišíte se od nich v mnoha směrech. Většinou jsou... no, vždyť ten typ znáte. Prý jste chytrá, ale o to nejde. Budete psát jazykem, jakým by psala Kitty. Nemusíte věřit všemu, co napíšete – hlavně aby tomu věřila Kitty. Aby byla přesvědčená, že by to stejně napsala ona sama, kdyby na to měla čas. Myslím, že se dokážete vcítit do problémů, které naše děvenky řeší, a to je nejdůležitější.“

Měla bych být vděčná, že mi nabízí práci, ale bůhvíproč jsem měla pocit, že se musím bránit. „Proč myslíte, že se do nich vcítím? Vždyť mě vůbec neznáte.“

„Jen hádám,“ odvětila a obě jsme věděly, jak to myslí. Nenáviděla jsem, když lidé naráželi na moje tělesné proporce, i když byly nepřehlédnutelné. Jako by potvrzovali, že je se mnou něco špatně, a tím hatili moji naději, že si toho nevšimli.

Vážila jsem si Heleniny nabídky, ale představa, že pracuji v Austen Tower každý den, mě nelákala. Budova mi připadala jako střední škola o dvaapadesáti poschodích, kde proti sobě pletichaří nejrozumnější kliky a šušká se po chodbách. Odhadovala jsem, že Helen začala pracovat pro Austen Media desítky let předtím, než se změnila v mohutnou ženskou po menopauze, která tu teď naproti mně sedí.

Instinkt mi velel vzít do zaječích. Odmítla jsem Heleninu nabídku, ať si zajdu promluvit s Kitty, ale obě na mě naléhaly. Když jsem se s Kitty přece jen sešla v její kanceláři, navrhla mi, abych pracovala z domova. „Je to nápad personálního oddělení,“ řekla. „Jak vidíte, můj asistent má stůl na chodbě. Jsme tady dost namačkaní.“ S vidinou práce z domova mě nabízené místo lákalo víc, ale prohlásila jsem, že si to musím promyslet. Nikdy jsem nepatřila k těm, kdo rozdávají rady napravo nalevo, a nebyla jsem si jistá, jestli mám na takovou práci správnou kvalifikaci. Kitty si moje váhání vyložila tak, že schválně dělám fóry, a začala mě bombardovat telefonáty, květinami a dokonce i aromatickou svíčkou, kterou mi nechala doručit poslíčkem. Poprvé v životě se mi někdo dvořil a nadbíhal mi. Ten pocit mě přímo opájel.

Od chvíle, kdy jsem místo u Kitty přijala, uběhly už tři roky – tři roky odpovídání na e-maily od stolku v kavárně. Docházela jsem na naše každoměsíční schůzky a vystupovala z výtahu ve třicátém patře, kde mě vítaly obří obálky *Sedmikrásky*, které člověka nutily pokorně k nim vzhlížet jako k monumentům ve Washingtonu. Posedávala jsem před Kittyinou kanceláří na pohovce ve tvaru rtů a čekala. Schůzky jako takové málokdy trvaly déle než deset minut, ale kvůli Kittyinu zběsilému pracovnímu tempu se mi nikdy nepovedlo zkrátit pobyt v Austen Tower na méně než dvě hodiny. Radši bych udržovala kontakt po telefonu, ale Kitty trvala na osobním setkání.

Zatímco jsem čekala na pohovce, Kittyin asistent Eladio hrál hry na počítači. Když jsem přišla do kanceláře poprvé,

vzal mě do konferenční místnosti s panoramatickým oknem a ukázal na lidské mravečky dole na chodníku. „Na týhle práci nejvíc miluju, že na každého koukáme svrchu,“ prohlásil.

Byl jediný muž v osazenstvu jedenadvaceti bílých žen, navíc Latinoameričan a gay – tři příspěvky k diverzitě v jednom. Před časem se mi svěřil, že každý měsíc bývá pár dnů podrážděný a náladový a propadá návalům bezdůvodného vzteku, protože uvízl v synchronizovaném menstruačním cyklu zaměstnankyň, který ho strhává na hormonální horskou dráhu. Na stole si nechával krabičku Midolu na úlevu od menstruačních bolestí, ale měl v ní žvýkáci bonbóny. Kitty jednou tvrdila svým čtenářkám, že cyklus žen v kanceláři je sladěn ve stejné lunární fázi. Při hromadném krvácení prý každý měsíc odpadkové koše na dámských toaletách málem přetékaají.

Zatímco jsem čekala, hledala jsem v tiráži nejnovějšího vydání *Sedmikrásky* svoje jméno, vytištěné v miliónu exemplářů a distribuované po celé Severní Americe – *zvláštní asistentka šéfredaktorky: Alice Kettleová*. Alice bylo mé skutečné jméno, ale nikdo mi tak neříkal.

Konečně se objevila Kitty. Vpadla do kanceláře a mrskla na stůl haldou časopisů a šanonů. „Pojď dál, Blumičko!“ Měla na sobě volné kalhoty a kratičké triko, zpod kterého jí vykukovalo břicho. V pupíku jí jako zbloudilé indické bindi zářil červený broušený kamínek. Posadila jsem se proti ní. Kitty odsunula horu nepořádku kousek stranou. „Hned se ti budu věnovat,“ ujistila mě a zaujatě si pročítala vzkaz na přilepeném zeleném lístečku.

Za oknem jako obří moucha proletěla dopravní helikop-

téra. Zavřela jsem oči. V Austen Tower jsem se vždycky cítila nesvá, občas jsem dokonce mívala závrať a dělalo se mi špatně. Nelíbilo se mi být tak vysoko nad ulicí, trčet ve vzduchu jen díky betonu a oceli. Se zavřenýma očima jsem si představila, jak mi podlaha pod nohama povoluje a já se řítím dolů na zem.

„Blumo?“ Kitty se za stolem vztyčila a shlížela na mě s užasle povytaženým obočím. Byl to fascinující pohled, ale radši bych ho sledovala z větší dálky. Její silueta proti světlé aureole medúzovitých rezavých prstýnků nad útlým tělem – ve mně vzbuzovala dojem, že mám halucinaci nebo hledím na kresbu Edwarda Goreyho.

Pustila se do líčení svých plánů na zářijové číslo a podala mi seznam připravovaných článků, sloupků a dvojstránek s módou a kosmetikou. Bylo to číslo „zpátky do školy“, nejdůležitější z každého ročníku. Obsah mi ukazovala pokaždé, i když jsem do časopisu nepřispívala. Nadhazovala jsem různá témata a doufala, že odstartují moji autorskou kariéru, ale Kitty mi psaní článku nikdy nesvěřila.

Když konečně přišel čas prodebatovat její korespondenci se čtenářkami, posadila se za stůl a připravila si papír na poznámky. Popsala jsem jí, v jakém tónu se nesly vzkazy z minulého měsíce. Nevedla jsem si podrobné záznamy, předhodila jsem jí jen celkový dojem.

„Máme hodně sebepoškozování.“

„Sebepoškozování,“ zopakovala po mně a něco si zapsala.

„Poruchy příjmu potravy,“ pokračovala jsem.

Kitty se zase chopila psací podložky. „Poruchy příjmu potravy,“ opakovala a pokynula mi, abych mluvila dál.

„Nejasnosti ohledně ženské anatomie.“

Kitty mávla rukou, jako by odháněla obtížný hmyz. „Od toho ruce pryč. Rodičovská sdružení vyhrožují, že jestli budeme používat slovo *vagina*, zahájí proti nám kampaň. Radši si s tím nezahrávat. I když se nám zkomplikuje psaní článku o tampónech – no ano, zrovna jsem si na něj vzpomněla.“ Kitty se zhroutila do opěradla, jako by ji to pomýšlení zdeptalo. „Eufemismy – jinak to nepůjde.“ Stočila pohled k otevřeným dveřím, za kterými seděl Eladio.

„Vymysli eufemismy pro vaginu,“ křikla na něj.

„Číča?“

„Ne, nic sexuálního. Medicínské termíny. Sepiš je a pak to pošli autorce článku o tampónech. Vyříd' jí, ať nepoužívá slovo *vagina*. A pošli to taky Blumě.“

K nevíře, že se tomuhle říká práce a že nás za ni platí. To budu muset převyprávět Carmen.

Kitty se otočila zpátky ke mně. „Fajn, takže to bychom měly,“ prohlásila, přestože jsem se ještě nedobrala ke konci svého pomyslného seznamu. „Čistě mezi námi, já vím, že některé naše rubriky jsou praštěné, ale čtou nás *skutečné* děvenky se *skutečnými* problémy. A já jsem přesvědčená, že jim dokážeme pomoci. Ráda si představuju, že práce, kterou my dvě společně děláme, je protijed na všechny radosti světa. Pardon, chtěla jsem říct starosti.“

V duchu jsem přímo viděla kousnutí na dívčím kotníku, otisk hadích zubů zarytých hluboko do masa.

V Kittyině podání ty děvenky byly opravdové lidské bytosti, kdežto mně často připadaly jako armáda zuřivých doštěných mravenců. „Pořád všem říkám, že jsi naše pojítka s děvkami a že tvoje práce je stejně důležitá jako práce ostatních, i když se neobjevuje v časopise.“ Zahrnovala mě

lichotkami ještě třicet vteřin, až mě celou obalily jako oblak cukrové vaty.

„Probereme ještě poslední věc a pak už tě nechám běžet,“ řekla. „Zaměstnankyně testují do příštího vydání nejrůznější kosmetiku – deodoranty, lesk na rty, laky na vlasy, holítko, prostě kdeco. Poradíme děvenkám, co je nejlepší. Chci tě k tomu přibrat.“

„To nemusíš.“

„Ale ano! Že pracuješ z domova, přece neznamená, že nejsi jedna z nás. Víš, včera večer se mi stala hrozně divná věc. Zrovna jsem testovala gel na holení. Sedím na kraji vany, nataženou nohu mám opřenou o umyvadlo. Představuješ si to?“ Kitty měřila skoro metr osmdesát a mně vyvstala před očima její bělostná noha klenoucí se přes propast mezi vanou a umyvadlem jako slonovinový most.

„Holím si nohu a vůbec mi nedochází, že jsem si strhla mrňavý stroupek na lýtku. Takže se holím a najednou mi z nohy skápně droboučká krůpěj krve a rozstříkne se po bílých dlaždičkách na podlaze. Koupelnu mám celou bílou a ta rudá kapka je jediný barevný flíček široko daleko. Zírám na ni a je to..., ne aby ses mi smála, ale je to krása. Prostě jsem tam jen tak seděla a zírala na tu krev. Hlavou mi táhlo: *To je moje krev*. My ženy vidáme svoji krev každý měsíc, ale tohle nebylo tak nechutné, chápeš? A tak jsem přejela ten stroupek žiletkou ještě jednou a na podlahu ukáply další krůpěje a pár mi jich steklo po lýtku. Kdyby nezaklepal na dveře můj partner, provozovala bych to celou noc.“

Kitty mlela dál o krvi na bílých dlaždicích, a jak mluvila a mluvila, hlavou mi táhlo jediné: *Milá Kitty, ráda se řežu žiletkou... Ráda si objíždím bradavky a dívám se, jak krev prosa-*

kuje podprsenkou... Víím, že je to úchylné, ale stejně to dělám, protože je mi to příjemné. Bolí to, ale je to taky příjemné.

Kitty se odporoučela a já zůstala sedět na pohovce a čekala jsem na redaktorku kosmetické rubriky. Za chvíli se mi začala točit hlava a rozhoupal se mi žaludek jako prve u Kitty v kanceláři, a tak jsem se vypravila na toaletu. Klikovala jsem uzoučkými průchody mezi obřími obálkami časopisu. Modelky se svou oslnivou, vyretušovanou vizáží na nich vypadaly jako trofeje rozvěšené v loveckém salónku. Radši jsem nezvedala oči od koberce. Na toaletách postávalo kolem zrcadel nad umyvadly několik mladých žen. Zamkla jsem se v jedné lososově růžové kabině na opačném konci a snažila se zhluboka dýchat. Nevolnost se stupňovala. Cítila jsem, jak se ve mně cosi převaluje a chumlá jako zapomenutá ponožka v sušičce. Obrátil se mi žaludek a já začala dávit. Honem jsem se naklonila nad mísu, ale nic ze mě nevyšlo. Ženy u umyvadel zmlkly a mně bylo trapně, že vydávám takové zvuky.

Když nevolnost pominula, neměla jsem dost energie, abych se zvedla. Dřepla jsem si v kabině na podlahu a civěla na lososově růžovou stěnu. Venku se znovu rozproudila konverzace, do níž se mísil šum tekoucí vody a cákání. Pak hovor utichl.

Vstupní dveře na toalety se otevřely a zavřely.

Opřela jsem si hlavu o zeď a zhluboka nasála nakyslý vzduch. Okamžitě se mi zase začalo dělat špatně. Zastrčila jsem si ruku pod tři gummy, které mě škrtily v pase – od sukně, punčocháčů a spodních kalhotek.

Vstupní dveře na toalety se otevřely a zavřely.

„Hej, není vám něco?“ ozvalo se zvenčí kabinky. Ten hlas zněl povědomě. Pod dolním okrajem dveří jsem uviděla nohy zelené jako kůra melounu a černé vojenské kanady s rozvázanými tkaničkami.

Je to možné?

„Nechala jsem vám něco v kuchyňce,“ řekla a byla pryč.

Jakmile jsem slyšela zaklapnout dveře, vydrápala jsem se na nohy a došla si k umyvadlu opláchnout ruce. Vyrázilo mi dech, že jsem se tady s tou holkou potkala. Myslela jsem si, že na mě v kuchyňce pro zaměstnance počká, ale nikdo tam nebyl. Rozhlížela jsem se po prázdných naleštěných pultech a dumala, co mi tam asi tak mohla nechat, a pak jsem si všimla stolku s věcmi k volnému rozebrání.

Odkládalo se tam všechno, co se nezužítkovalo pro časopis, a každý si mohl vzít, co chtěl. Prohrabovala jsem se tou hromadou. Byla tam minikabelka se zlomeným bambusovým držadlem, laciné plastové náušnice zamotané do sebe, rtěnky – nezdálo se, že by něco z toho bylo pro mě. Vedle stolku stála na podlaze vrchovatá krabice knih. Dřepla jsem si k ní na bobek a prohlížela si tituly – pár romancí pro mládež, neautorizovaný životopis popové hvězdičky – a vtom jsem to spatřila.

Dobrodružství v říši diet.

Kniha od Vereny Baptistové. Jméno autorky mi nic neříkalo, dokud jsem si nepřečetla informaci na zadní straně přebalu. Když mi svítilo, co je zač, zavřela jsem oči a pevně stiskla víčka. Fyzicky jsem se nacházela v Austen Tower a visela díky železobetonové konstrukci vysoko ve vzduchu, ale v duchu jsem se přenesla v čase zpátky do Harper Lane, domova své-

ho dětství. Zbolelo mě u srdce, jak už to vzpomínky umějí. Odkud to ta holka ví? Nemůže to přece vědět.

Otevřela jsem knihu, abych se podívala, jestli mi tam nechal nějaký vzkaz nebo cokoli, co by mi naznačilo, že jdu v téhle bojovce po správné stopě. Nic tam nebylo. Nacpala jsem si knihu do tašky a vykročila ke dveřím. Ty se přede mnou rozletěly.

„Všude vás hledám.“ Asistentka redaktorky módní rubriky mi podávala igelitku naditou výrobky, které mám otestovat.

„Nevíte náhodou, jestli tu nepracuje nějaká dívka, která chodí v pestrobarevných legínách a kanadách? A obtahuje si oči tlustou linkou? Možná je tu na stáži.“

Asistentka zavrtěla hlavou.

Odpěchala jsem k výtahům. Hned jak jsem v metru nasedla do vlaku, otevřela jsem *Dobrodružství v říši diet*. Poprvé jsem se začetla do Vereniných slov – *Před mým narozením byla matka štíhlá mladá novomanželka* – a vlak odrazil od perónu, vnořil se do tunelu a odnášel mě pryč od Austen Tower.

Už to začalo.

alice a bluma

Cestu z Boise do Los Angeles jsme zvládly za jediný den. Když jsme po čtrnácti hodinách v autě dojely s matkou k číslu 34 na Harper Lane, obličeje i paže jsme měly spařené horkem do tmavorůžova. Prateta Delia a její druhý manžel Herbert žili v malém kamenném domku, jehož vstupní dveře tonuly v záplavě popínavých plamének a buganvilií. „Brzy se vrátíte domů k tatínkovi,“ šeptla mi Delia, když jsem se soukala z auta. „Jen dopřej mamince trochu času.“

Když se Delia syn Jeremy odstěhoval na východ na studentskou kolej, Delia zůstala v domku na Harper Lane sama, ale pak si vzala Herberta a po nějaké době se ujala i nás. Matka se zabydlela v pracovně s černobílou televizí a rozkládací pohovkou. Já dostala ložnici pro hosty v přední části domu, která nabízela vyhlídku na palmu, tedy spíš na její kmen vzorovaný jako žirafí krk.

Matka několikrát zatelefonovala tátovi a naslibovala mi výlet do Disneylandu, pak zalezla do pracovny a po zbytek léta z ní skoro nevylezla. Když jsem chtěla být s ní, připlížila

jsem se po špičkách dovnitř a stulila se u ní na posteli. Kvůli zataženým závěsům tam byla tma; matku jsem neviděla, ale cítila jsem na hlavě její ruku, jak si hraje s mými vlasy. Poslouchala jsem klapání větráku v rohu a nasávala vůni jejího potu.

Delia přes den vedla restauraci. Herbert byl v důchodu, vysešával na pohovce a díval se na „svoje pořady“, jak jim říkal. Začínaly hned ráno *Správnou cenou* a pokračovaly až do večera. Neměl rád, když ho někdo rušil. Vzal mě do Kmartu, nakoupil mi stoh knih, omalovánky, papírové panenky, nové kolečkové brusle a švihadlo a předpokládal, že se zabavím sama.

Jednou odpoledne jsem seděla v předzahrádce pod palmou a četla jednu ze svých nových knížek. V jižní Kalifornii bylo vedro, mnohem tepleji než v Idahu, a já dostala chuť na třesňový nanuk. Zrovna jsem se chystala vstát a dojít si pro něj, když před domem zastavilo modré auto s dvěma ženami. Jedna se vyklonila z okénka na straně spolujezdce a mohutným černým fotoaparátem nacvakala několik obrázků. Když skončila, vsoukala se zpátky dovnitř a auto tryskem odjelo. Smích obou žen dozněl v dálce.

Rozhlédla jsem se a hledala něco, co by stálo za fotku, ale nic jsem neviděla. Že by si ty divné ženské fotily mě? Vylekaly mě, a tak jsem utekla do domu a zpoza závěsů v obýváku vykukovala, jestli se nevracejí.

Pak jsem se posadila k Herbertovi na pohovku. Ani nezaregistroval, že tam jsem. Na stolku ležel otevřený televizní program a na něm jeho čtecí brýle v pouzdře z hadí kůže. Snažila jsem se znovu zabrat do čtení, ale v soutěžním pořadu v televizi se každou chvíli rozburácel potlesk, takže jsem se nemohla pořádně soustředit. Zase jsem odhrnula závěs a vykukla na ulici, ale nebylo tam ani živáčka. Vyšla jsem

s nanukem ven, usadila se pod palmou, rozbalila upatlaný obal a olízla si červené šmouhy z prstů.

Na ulici zastavil zelený kabriolet. Z okénka spolujezdce se vyklonila dívka a pořídila si pár snímků. Pohlédla na mě, zasmála se a kabriolet odsvištěl. Vítr jí zvedl blondaté vlasy, takže za ní pvlávaly jako plamen.

Když rachot auta odezněl a všechno opět ztichlo, mrskla jsem nanukem o zem. Co tu holku tak zajímalo? Nejradši bych se rozběhla za mámou, jenže ta ležela zavřená ve svém zatemněném pokoji.

„Herberte?“ zavolala jsem do domu. Odmávl mě, ať jdu pryč. Zbytek dne jsem strávila schovaná na zahradě vzadu a dřepěla jsem se svými knížkami v bazénu – betonové skorepině bez jediné kapky vody.

Pár dní jsem se předzahrádce vyhýbala, ale za domem se mi nelíbilo, protože tam nebylo k hnutí: z jedné strany bambusové houští, z druhé zahradní nábytek a uprostřed vybetonovaná díra. Když mě omrzelo čtení a voskové pastelky začaly v horku měknout, připnula jsem si kolečkové brusle. Doufala jsem, že mi hrbolaté betonové dno prázdného bazénu poslouží jako bruslařský ovál, jenže Herbert mě zahlédl z kuchyňského okna a okřikl mě, že si zlomím nohu.

V kuchyni si za dózou na chleba schovával železnou zásobu plněných piškotů Twinkies a ovocných šátečků, a tak jsem si jeden piškot vzala a odbruslila před dům. S pusou plnou žlutého těsta a krému jsem svištěla na bruslích k poštovní schránce, když vtom přibrzdilo na ulici auto a já už věděla, co přijde. Vystoupil z něj muž, nacvakal sérii fotek a odjel.

Když se Delia večer vrátila domů, našla mě sedět v kuchyni u stolu, zabranou do čtení. „Proč nejsi venku, holčičko?“ Pokrčila jsem rameny. Nechtělo se mi vykládat, že na mě lidi civí, fotí si mě a někteří se u toho dokonce chechtají.

Obvykle jsme mívali k večeři jídla z restaurace. Delia vybalila z hnědého papírového pytlíku polystyrenové krabičky a naservírovala je na stůl. Pustila jsem se do hovězího sendviče se salátem Coleslaw, divného jídla, které se u nás doma nikdy nedělalo. Matka s námi nevečeřela, takže jsem byla odkázána jen na Herberta s Delií a ti se bavili o dospěláckých věcech. Dívala jsem se přes stůl z okna a vyhlížela další auta. Žádné neprijelo.

Po večeři se Delia a Herbert usadili se sklenicí vína vzhledu na zahradě a mně dovolili dívat se v obýváku na televizi. Uhníždila jsem se na Herbertově místě na pohovce a zavrtala se do dýlku, který po něm zůstal v zeleném polstrování. Dávali dva sitcomy, a než začal třetí, odskočila jsem si do kuchyně pro sklenici mléka. Cestou zpátky jsem si ji zrovna zvedala ke rtům, když vtom jsem za oknem zahlédla nějakého muže. Byl vysoký a mohutný. Setkali jsme se pohledem a muž se dal na útěk, naskočil do auta a odjel.

Postavila jsem sklenici na stůl, až mléko vyšpláchno na Herbertův televizní program, a utekla do ložnice. Přetáhla jsem si peřinu přes hlavu a přemítala: Co jsou ti lidé zač? A proč mě očumují?

I předtím, než jsme se s mámou přestěhovaly na Harper Lane, jsem se bála, že je se mnou něco špatně. Na návštěvách u příbuzných se mi bratřenci a sestřenice vždycky pošklebo-

vali, že jsem slečinka Prasátková, a sbor matek na ně syčel pssst. Na základce ve třídě paní Palmerové mi moje sousedky v lavici Melissa H. a Melissa D. jednou oznámily, že mě nepozvou na halloweenskou párty, protože roznáším tloušťkové bakterie. Když jsem se mámy ptala, co to je, řekla, ať si těch řečí nevšímám.

Nechápala jsem, co se na mně ostatním nezdá. Já na sobě při pohledu do zrcadla nic zvláštního neviděla. A teď u Delie začalo být ještě hůř. Lidi si mě fotili, a já netušila proč. Přes den jsem se schovávala v ložnici a pozorovala je. Jednou, když jsem si v kuchyni mazala sendvič burákovým máslem a marmeládou, přelezly dvě holky plot do zadní zahrady. Upustila jsem nůž a zajechla na Herberta. Vyběhl ven a odehnal je. „Zatracená turistická verbež,“ nadával. Zděšeně jsem zírala ven. Herbert se vrátil do domu a žertovně mi pocuchal vlasy. „Nevšímej si jich, prcku.“

Nevšímej si jich. Přesně totéž říkávala máma.

Držela jsem se co nejdál od okna, aby mě nikdo neviděl. Většinu dne jsem vysedávala v obývací na podlaze zachumlaná do deky, aby mě chránila před chladem z klimatizace, a dívala se s Herbertem na jeho pořady. Když si matka odskočila ze svého pokoje do kuchyně, hubovala mě, že pořád trčím doma. „Není jediná,“ utrousil Herbert.

S Delií mě vzali do obchodního domu Sears a koupili mi kolo s fialovými štrápci na řídítkách. Čekali, že se na něm budu prohánět sem tam ulicí. Vydržela jsem to hodinu, než před domem zastavili muž a žena ve stříbrné dodávce. „Ahó, maličkáá,“ zahlekal muž divným tónem.

Vběhla jsem do domu a rozběhla se.

„Co se ti stalo, broučku?“ přiběhla ke mně Delia a po-

hladila mě svými akrylovými nehty po zádech. „Spadla jsi z kola?“

„Lidi mě pořád očumujou.“

„Kdo?“

„Lidi v autech. Zastavujou před domem a fotí si mě.“

Delia se rozesmála, ale rychle si připlácla pusou dlaní a skryla širokánský úsměv pod perleťově růžovými nehty. „Nefotí si tebe, holčičko. Fotí si dům. Bydlíme tu tak dlouho, že už to ani nevnímám. Žila tu jedna slavná dáma.“

Pustila se do vyprávění o Myrně Jadeové, hvězdě němému filmu dvacátých let. Prý ji taky neznala, dokud si nekoupila tenhle dům. „Byla to tehdy úplná ruina. Celý se rozpadal. Člověka by ani nenapadlo, že tu bydlela filmová hvězda.“ Myrna Jadeová upadla v zapomnění a její filmy už se nepromítaly, ale pak o ní v sedmdesátých letech jistý historik sepsal knihu a tu v osmdesátých letech úspěšně zfilmovali. „Načež propukla Myrnomanie,“ vysvětlovala Delia. „Dneska je můj dům na jedné z těch bláznivých *map filmových hvězd* a lidi sem jezdí ve dne v noci. Většinou Evropané. Vím, že je to protivné, broučku – věř mi, že tě chápu, ale nemůžu s tím nic dělat, tak je prostě ignoruj.“

Tak úplně jsem jí nevěřila, myslela jsem si, že filmové hvězdy bydlí na zámku, a ne v kamenném domku. Napadlo mě, že mě jen utěšuje. Zalezla jsem na zbytek večera do ložnice, a když bylo načase jít spát, převlékla jsem se do pyžama a vykoukla ven. Vyšlehl fotoblesk. Cvak. Vzápětí dva další. Cvak. Cvak. Na noční obloze vykvetly elektrické květy.

Pro ženy v naší rodině byla odjakživa typická kombinace černých vlasů a bílé pleti. Babička, matčina matka, zemřela ještě před mým narozením, ale dochovaly se její fotografie. Na mé nejoblíbenější stojí vedle své sestry na plážové promenádě v Atlantic City, jsou do sebe zavěšeny a usmívají se do objektivu. Ráda si představuji, že babička hledí přes propast času na mě a moji matku, i když o nás tehdy nic netušila. Na fotografii je mladinká, hodně pod dvacet, a vlasy má seštrížené na mikádo, jaké se nosilo ve dvacátých letech. Ona i sestra na sobě mají puntíkové šaty a obě jsou celé kulatoučké. Už jako holčička jsem se v nich viděla. Bylo mi jasné, že jsme spolu spojeny jako bílé perly na šňůrce táhnoucí se do minulosti.

Když byla moje matka malá, bývala černá a bílá jako ony, ale ne tak zakulacená. V den, kdy jsem se narodila, se na mě podívala a hned jí bylo jasné, že mi bude říkat jiným jménem, než nechala zapsat do rodného listu. „Mělas nejtmaší vlásky na světě,“ řekla mi, „a dost dlouhé, abych si je omotala

kolem prstu. Bylas celá růžovoučká. Taková šťavnatá a sladoučká, ty moje malá Blumičko.“

Perla, bluma – mým určujícím znakem se stala kulatost.

Rok co rok učitelka v první den školy kontrolovala docházku, a když se dobrala k mému jménu, vyvolala „Alice Kettleová?“ a já ji musela opravit, že se

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!